

godt som vi selv. Lad os ikke tillægge hinanden flette Bevæggrunde paa nogen af Siderne, thi det fører ikke til Noget, men det forekommer mig klart, at naar vi gaa hen og følge de Herrer, gaar vort Renommeé paa det engelske Marked tabt, og saa kunne vi ikke faae det tilbage. Det er for os Hovedsagen, det er den økonomiske Livsnerve i Diebliffet, at vi ere i Stand til at bevare vort Renommeé paa det engelske Marked, hvorved vor økonomiske Tilværelse dog kan være nogenlunde taalelig, saalænge vi faae disse Smørpriser, uagtet de langt fra ere saa gode, som vi kunne ønske. Derfor vil jeg anbefale de Herrer at lade sig overtale til at gjøre dette Forsøg, thi fra det kan der vendes tilbage, men fra de Herrer's Forsøg kan der ikke vendes tilbage. Det ærede Medlem fra Stege (Vojfen), som jeg beklager, er borte, og som jeg derfor ikke skal bestjæftige mig saa meget med, som jeg ellers vilde have gjort, udtalte mærkværdig nok fra det saakaldte frie Standpunkt, han vilde staa paa i denne Sag, at han vilde have mere end almindelig strenge Strafferegler overfor denne Sag. Jeg forstaaer ikke, hvorledes han kan ville det, naar han har indtaget det Standpunkt, men det forekommer mig, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) beviste i Formiddags saa tydelig, at det i alt Fald staar ganske klart for mig, at disse Strafferegler, som det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) ogsaa vilde have, kunne langt fra gjøre det, ere langt fra tilstrækkelige (Højmark: Hvorledes blev det bevist?). Ja, det blev bevist for mig, jeg har ikke sagt, at det blev bevist for det ærede Medlem fra Sønderlø (Højmark), Gud give, at han vilde lade sig overbevise.

Der er et Spørgsmaal, som er blevet draget ind i denne Debat, og som naturligvis mere og mere vil blive draget ind deri. Jeg skal ogsaa omtale det, uagtet jeg allerede har sagt, at det er aldeles uberettiget at tillægge det den Betydning, man har villet tillægge det, dels her i Salen, dels udenfor. Det er Spørgsmaalet om Sagens Stilling overfor Smaafolk og Arbejderne. Jeg vil nu først sige, at jeg fik det Indtryk — det kan jo være, at det er urigtigt, men de Herrer, som det angaar, kunne saa feie for deres egen Dør, da de ere repræsenterede her i Salen — jeg fik det Indtryk, da vi behandlede Sagen i Fjor, at Socialdemokraterne ikke vidste Noget om det Spørgsmaal, de vare ikke klare derpaa i de første Dage, men saa opdagede de: Ho, ho, her er Noget, som der kan gøres et Nummer af. At „Socialdemokraten“ skal gaa sammen med „Avisen“, kan jo være

tjebeligt. Jeg mener, at Forholdet i Danmark er og tilbøds den Gang var, at det slet ikke er Arbejderne, der spiser Kunstsmør, men en anden Klasse, den Klasse, der vil have Skinnet paa mange Omraader i Stedet for Virkeligheden, det skal se saa fjønt ud; stort skal det være, det Udtryk kjende vi saa godt paa Landet, og Kunstsmør kunne de faae noget billigere, men det forekommer mig rigtigt, at baade de og navnlig Arbejderne maa betale altsom dyrt. Derfor siger jeg, naar vi skulle have Sagen ind paa det sociale Omraade, at det er min og mine Meningsfællers inderligste og bedste Overbevisning, at vi værne i dette Stykke om Arbejdernes Interesse ligejaa godt som de Herrer, og det forekommer mig lidt til. Jeg holder mig fuldstændig til den tidligere Folkethingsmand for Kjøbenhavns 9de Valgkreds, Hørdum, der jo for Tiden ikke er Medlem af Thinget. Han udtalte under Behandlingen af Kunstsmørloven i Fjor, og det holder jeg mig til, og har altid holdt mig til, længe før Socialdemokraterne kom ind i denne Sal, og det til Trods for flere af mine Meningsfællers Anskuelse: „Specielt med Hensyn til dette sidste Punkt kan jeg ikke negte, at vi Arbejdere og Arbejderrepræsentanter stadig maa være med til at gjøre Alt, hvad der kan gøres, for at forhindre Forsalfkning af Varer“. — De Herrer hufte nok, at jeg har staaet paa Straf for Forsalfkninger; nogle af de Herrer vare vist ikke i Thinget den Gang, men nu skulde de høre det; i det er jeg enig med Socialdemokraterne — „thi der gives vistnok Ingen, der maa lide mere under disse Forsalfkninger og maa modtage flere Forsalfkninger, end netop den arbejdende Stand. Jeg tror, det er den Stand, som er udsat for at blive overflydt med den meste Forsalfkning, og som saadan vil det jo være paa sin Plads, at vi ere med til at sige: Ja, der maa tages strænge og skarpe Forholdsregler imod, at Markedet bliver overflydt med forfalskede Varer“. Det er det, jeg hele Tiden har sagt, at Forsalfkninger af Levnetsmidler gaa hovedsagelig ud over de Smaa i Samfundet, som kjøbe til billige Priser. Nu hævder jeg, at, naar vi ikke maa faae Kunstsmørret mærket saaledes, at Forbrugeren og hver Mand kan se, hvad det er for Varer, hvem gaar det saa ud over: Danmark? Ikke os, der kaldes Storbønder, ikke Godseierne eller Herremændene, men Arbejderne. Naar de komme ind i et Udsalg og ville kjøbe Smør, og der er noget Smør til 70 Ore, noget til 90 Ore og noget til 110 Ore, vil den fattige Arbejder, der har ondt ved at faae Noget til Brødet, være nødt til at kjøbe det billigste,